

Naslov originala

Sarah Mlynowski

JUST A BOY AND A GIRL IN A LITTLE CANOE

Copyright © 2020 by Sarah Mlynowski

Translation copyright © 2020 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Džesiku Aflalo Rubin,
moju najbolju drugaricu iz kampa*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

pred otvaranje kampa: raspored obuke osoblja

	ČETVRTAK	PETAK	SUBOTA	NEDELJA
8.00–8.25	OSTAVLJANJE PRTLJAGA Dok 40 Njujork			
8.30	ODLAZAK U KAMP	BUĐENJE	BUĐENJE	BUĐENJE
8.45		ZASTAVA	ZASTAVA	DORUČAK
9.00		DORUČAK	DORUČAK	1. DAN PROCEDURE/ PODELA MAJICA RECEPCIJSKA SALA
10.00–10.55		PROCEDURA U SLUČAJU NUŽDE RECEPCIJSKA SALA	PROCEDURA ZA PLAŽU, PROVERA PLIVAČKIH SPOSOBNOSTI PLAŽA	UVEŽBAVANJE PESAMA PO UZRASTIMA NAJMLAĐI U TRPEZARIJI SREDNJI U SAVETN. SAL. NAJSTARIJI U RECEP. SALI
11.00–11.55	DOALAZAK U KAMP/ISTOVAR PRTLJAGA	PORUKE DOBRODO- ŠLICE/ RASPODELA ZADUŽENJA SPAVAONICE	RAZGOVOR S LEKARKOM RECEP. SALA	ZAVRŠNO ČIŠĆENJE

12.00–12.55	NASTAVAK ISTOVARA PRTLJAGA	RUČAK	RUČAK	KLINCI DOLAZE
13.00–13.55	RUČAK	SAT ZA ODMOR SPAVAONICE	SAT ZA ODMOR	
14.00–14.55	SMEŠTAJ U SPAVAONICE	OBUKA IZ KARDIOPULMONALNE REANIMACIJE PLAŽA	NASTAVAK RASPAKIVANJA	
15.00–15.55	KAKO PROBITI LED	BEZBEDNOSNE PROCEDURE RECEP. SALA	SPORTOVI I IGRE S VOĐAMA GRUPA	
16.00–16.10	MLEKO I KEKS	MLEKO I KEKS	MLEKO I KEKS	
16.15–17.10	TIMBILDING NAJMLAĐI NA DP, SREDNJI NA GP, NAJSTARIJI NA PLAŽI	RASPAKIVANJE NAJMLAĐI U SPAVAON. SREDNJI U UMET. RADION. NAJSTARIJI U FISK. SALI	ČIŠĆENJE	
17.15–18.10	PRANJE PRED VEČERU	PRANJE PRED VEČERU	PRANJE PRED VEČERU	
18.15	ZASTAVA	ZASTAVA	ZASTAVA	
18.30	VEČERA	VEČERA PETKOM	PROCEDURE U TRPEZARIJI I VEČERA	
19.30–20.25	PRIRUČNIK ZA OSOBLJE/SLOBODNI DANI/ND RECEP. SALA	SLOBODNE AKTIVNOSTI		
20.30–21.30	IGRANJE ULOGA/SCENARIJA RECEP. SALA	LOGORSKA VATRA	SLOBODNE AKTIVNOSTI	
21.30	SLOBODNO VREME		FILM U SAVETN. DVORANI	
00.45	ZABRANA IZLASKA	ZABRANA IZLASKA	ZABRANA IZLASKA	

Pre otvaranja kampa

Neverovatno mi je da sam opet došla ovamo.

Drveni most, drveće puno lišća, bela tabla na kojoj izguhlenom plavom bojom piše Kamp *Plavi potoci*.

Prethodni put sam ovde bila pre osam godina. Imala sam jedanaest godina. Jedanaest! Nosila sam protezu i nikad nisam poljubila dečka, uprkos svom nadimku.

Ajoj, taj nadimak.

Upravo na ovom mestu sam tim nadimkom mučena i *ponižavana*. Pa opet, evo me ponovo ovde. Dobrovoljno. Mora biti da sam neka vrsta mazohiste.

S moje desne strane je mala zelena zgrada, kancelarija kampa, i kapija koja pregrađuje prilazni put. Tip – mršav, sedamnaest, možda osamnaest godina, tamna kosa u šiljcima – silazi s trema i prilazi mojim kolima.

„Heeej“, kaže dok se češka po kozjoj bradici. „Jesi li deo osoblja?“

„Jesam“, kažem. „Prijavljujem se. Samanta Rozenspan.“

„Ja sam Erik. Hoćeš li da parkiraš na mestu odmah do kapije, mooožda?“ Razvlači reči pa zvuči pomalo zbunjeno.

„Rado ću parkirati na parkiralištu odmah iza kapije, Eriče“, kaŕem.

„Fantaaastično! Ti ćeš u bungalov“ – gleda u svoj spisak – „šest?“

Nema šanse. To je i prošli put bio moj bungalov. U istoj sam spavaonici! „Šestica je odlična“, kaŕem mu.

„Da ti ponesem torbe“, nudi.

„Hvala.“ Otvaram prtljaŕnik tatine dvadesetogodišnje honde sivik koja ŕivi na prilazu kuće mojih roditelja, a ja sam je pozajmila za ovo leto. Tata ionako više ne može da je vozi.

Kasno poslepodnevno sunce mi greje obraze i duboko udišem sveŕ vazduh ispunjen mirisom borovine. Ovde stvarno lepo miriše.

Erik stavlja jednu od mojih putnih torbi na rame a ja uzimam drugu. „Hajde da ih samo ostavimo pored stepenica“, kaŕe. „Tenk će ih prebaciti do tvoje spavaonice.“

Ne znam da li je Tenk mašina ili osoba, ali mi se dopada što će se to/on pobrinuti za moje teške stvari. „Hvala. Da li da se prošetam do Šestice kad parkiram?“

„Tako je.“

Pitam se da li je još na istom mestu na kom je bila pre osam godina. „Kod jarbola za zastavu? Na Donjoj poljani?“

„Rekao bih da jeste. Nov sam.“

Vraćam se u kola. Stopalom u sandali mi otvara kapiju i ja ulazim. Na parkingu je oko petnaest drugih automobila. Sat na tatinoj komandnoj tabli kaŕe da je pet i pet. Ostatak osoblja je stigao juće posle podne, ali ja sam im kazala da imam ispit i da mogu da dođem tek danas, što je bilo samo donekle tačno. Moj dečko Ilaj večeras putuje u Evropu. Kako će on biti na putovanju pet nedelja, ŕeleli smo da provedemo što više vremena zajedno. Prošle nedelje sam se praktično preselila u podrum njegovih roditelja u Griniću. On je zvanično spavao gore, ali čim bi njegovi zaspali, kradom je silazio.

Upoznali smo se moje druge nedelje na Njujorškom univerzitetu. Pokušavala sam da uđem u svoju sobu, iznova i iznova gurala ključ drŕeći plastičnu kesu. On je otvorio vrata. Ispostavilo se da sam bila na pogrešnom spratu. Njegova spavaonica – ona u koju sam nesvesno pokušavala da provolim – bila je tačno ispod moje. Pitao me je da li imam nešto dobro u kesi. Učio je i poŕeleo je kapkejk, pa se pitao da li sam ja vila koja deli kapkejkove. Naŕalost, u kesi sam imala samo novu bocu šampona pošto je moj nekako eksplodirao po celoj tuš-kabini.

Izvinila sam se i popela se na svoj sprat.

No kako sam se trudila da budem Odvaŕna Studentkinja Sem, narednog dana sam opet otišla s kesom. Pokucala sam na vrata. „Vila koja deli kapkejkove!“, kazala sam.

Izuzev nekoliko porodičnih odmora, bili smo nerazdvojni svih deset meseci.

Do danas.

Ilajev rođak Josef je izašao iz izraelske vojske – i ŕeleo je da Ilaj putuje s njim.

Razumem to. Stvarno.

Objektivno, putovanje Evropom je strava.

Rekla sam Ilaju kako treba da ide.

Tako je Ilaj najednom imao planove za leto, a ja uvidela da nemam predstavu šta ću da radim. Da ostanem sama u Njujorku, u spavaonici? Da pronađem stan? Posao? Vratim se na Rod Ajlend? Moje najbolje drugarice iz srednje škole preko leta neće biti u Providensu. A drugarice s fakulteta Loren i Emili neće ostati u gradu. Pokušala sam da pronađem letnji posao vezan za obrazovanje, međutim, nisam imala sreće. Možda bih mogla da nađem posao u restoranu ili prodaji, ali stanarina je tako skupa da ne bih ništa uštedela. Opcije su mi bile sumorne.

Onda sam u martu u metrou srela Dejniš. Nisam je videla godinama, otkad je pre sto godina bila savetnica na obuci u *Plavim potocima*.

Naletele smo jedna na drugu. Doslovno. Bile smo u vozu u šest i bila je gužva. Obe smo stajale i torbom me je tresnula po ruci pre nego što me je prepoznala.

„Sem! Jesi li to ti?“

Trebalo mi je nekoliko sekundi da je smestim negde. Ranije je imala kratku kosu prošaranu plavim, a sada joj je bila do struka i potpuno smeđa.

„Ja sam! Danijela Morganstajn! Opa, prošlo je mnogo godina!“

„Dejniš?“, kazala sam. To je bio *njen* nadimak. Nemam pojma zašto. Da li je govorila danski? Ili jela dansko pecivo?

Godinama nisam videla nekog iz kampa. Namerno.

Klimala je glavom kao one figurice s ogromnom glavom.

„Da! Ja sam! Sada živiš u gradu?“

„Doselila sam se u septembru. Njujorški univerzitet. Ti?“

„Ja sam na *Nju skulu*. Ali moja devojka je na završnoj godini na *Tišu**! Šta studiraš?“

„Na nastavničkom smeru sam.“

„Šta radiš ovog leta?“

„Zapravo nisam sigurna.“

„Stvarno? Ohoho! Dođi opet u kamp! Ja sam predvodnik jedinice za malu decu! Za najmlađu grupu! Nemoguće je angažovati nekog za te klince! Molim te budi moja savetnica za osmogodišnjakinje! Ti bi bila savršena!“

„Jelda?“

„Da! Ti si bila jedna od onih dobrih. Finih. I bavila si se sportom, jelda? Zar nisi igrala softbol? A i hoćeš da postaneš nastavnica!“

* *Tish School of the Arts* – Umetnička akademija pri Njujorškom univerzitetu. (Prim. prev.)

„Da, ali...“ Premišljala sam se. „Mislim, nisam se baš najbolje provela tamo.“

Lupila se šakom po čelu. „Sranje. Upravo sam se setila. Zoi Bakman. Ona je bila u tvojoj spavaonici, zar ne?“

„Da“, kazala sam užarenih obraza.

Zoi Bakman. Moj arhineprijatelj.

Prvo me je *talkovala* – to je kad te neko dok spavaš polije veštačkim sokom pa onda zaspe talkom.

Onda je pronašla moj dnevnik i čitala ga svima u spavaonici.

Potom mi je ukrala ljubičasti brus i okačila ga na jarbol za zastavu.

Zatim je došlo do incidenta kod tuša. Od kog je potekao moj nadimak.

A onda je došla noć kad sam dobila menstruaciju. Prvi put. Pre svih drugih iz moje spavaonice.

„Zoi je bila *užasna*“, uzdahnula je Dejniš. „Zapravo je cela tvoja spavaonica bila najgora.“

„Jelda?“ Neobično mi je to prijalalo. Nisam bila „previše osetljiva“. Nisam „umislila“, kao što je moja mama rekla.

„Jeste! Ali! Nijedna devojčica tvog uzrasta od te godine nije se vratila. Nijedna!“

„Nijedna? Nikad?“

„Pa, vraćale su se kao kamperke, ali nijedna nije pozvana da bude deo osoblja. Neki momci jesu, ali *ni jedna jedina* devojka nije. Bots je predvodnik srednje grupe. On je tvoje godište, zar ne?“

Najstariji su kamperi od dvanaest do četrnaest godina. Srednji su desetogodišnjaci i jedanaestogodišnjaci. Najmlađi su od sedam do devet godina.

Klimnula sam glavom. Sećam se Botsa. Bio je nizak, duhovit, riđokos i pegav. Igrao je sa mnom u softbol timu za

uzrast do dvanaest godina. U stvari tog leta sam se mnogo družila s njim. Bili smo drugari. Devojčice u mojoj spavaonici su *zaista* bile užasne, Dejniš je u pravu. Stoga sam dosta vremena provodila sa softbol timom. I s Botsom.

„Potpuno je isti. Još uvek je drag. Zapravo biće dosta ljudi koje poznaješ. Prija Sing je predvodnica najstarije grupe; sećaš je se, jelda? Godinu je starija od tebe. Džoš Gold je glavni savetnik. Džil Vajsman je predvodnica SNO*. Sto godina su već zajedno. Praktično su vereni. Prošle godine smo napravili lažno venčanje u pauzi rata bojom. Marisa Levkof, inače moja bivša, vođa je priobalja. Ne brini, nije neprijatno. U svakom slučaju, ti bi bila *baš* savršena. Smatraj ovo zvaničnom ponudom za posao. Zaradićeš oko dve i po hiljade, što znam da je manje nego što bi zaradila radeći u gradu, ali su uključeni hrana i smeštaj! A uključujući i vreme do otvaranja kampa, to je samo šest i po nedelja! Sjajno ćemo se provesti. Uveravam te da je kamp mnogo zabavniji kad si savetnik nego kad si kamper. Hoćeš li doći? Kaži da hoćeš! Ovo je moja stanica.“

Uhvatila sam se za šipku. Prihvatam li? Ako ne pristanem, verovatno ću morati da leto provedem kod kuće. A nisam se radovala da slušam neprekidno prepiranje roditelja. Iako sam kao kamper bila jadnica, znala sam da ću biti dobra savetnica. Ne, *odlična* savetnica. Postarala bih se da klinke u mojoj spavaonici provedu sjajno leto. Leto o kakvom su sanjale! *Mojim* kamperkama niko ne bi nadevao užasne nadimke.

A nije mi bilo mrsko *sve* vezano za *Plave potoke*.

Volela sam jezero, nepregledne zvezde, rat boja.

Mrzela sam samo Zoi Bakman i njene podanice. Povremeno sam imala noćne more o njima, čak i kao studentkinja, što je blesavo s obzirom na to koliko je vremena prošlo.

* Savetnica na obuci. (Prim. prev.)

No Zoi više nije bila tamo. Otišla je i neće se vraćati.

Mogla bih da se vratim u kamp i da mi se *dopadne*. Možda bih čak mogla i da ga zavolim! Mogla bih da izbrišem loše uspomene! A i u biografiji bi mi dobro izgledala praksa u radu s decom.

Šta bih drugo radila celog leta?

Koliko često se naleti na posao u vozu na liniji šest? Ako ovo nije bio sudbinski susret, onda ne znam šta je.

Voz se zaustavio. Obe smo poletele napred pa nazad. „Onda?“, upitala je.

Nasmešila sam joj se. „Hoću.“

Dok sam hodala stazom do kampa, sićušni kamenčići su mi krckali pod nogama.

Dve devojke, tinejdžerke, šćućurene su pričale. Obe su nosile šorts i majicu. Ja sam obukla crnu pamučnu haljinu i baletanke. Uviđam da su baletanke greška. Mrežaste su i rupice su se već ispunile prašinom iz kampa.

One devojke mi se smeše i ja im uzvraćam, nekako s nelagodom. Nisam sigurna da li da im se predstavim ili ne, pa se ne predstavljam.

Kakav početak.

Vadim telefon da pošaljem poruku Ilaju da sam stigla. Brinuo se da se ne izgubim, ali su Gugl mape odradile posao.

Kucam: Stigla! Zasad su me napala samo tri medveda, ali inače je sve okej.

Čekam da poruka ode. Ništa se ne dešava pa pogledam crtice. Nema mreže. Mahnem telefonom iznad sebe da pokušam da se prikačim. Ništa. Super. Rečeno mi je da je savetnicima, za razliku od kampera, dozvoljeno da ponesu mobilne telefone, ali samo da ih ne koriste pred decom.

Pretpostavila sam da to podrazumeva i da postoji mogućnost da se koriste.

„Rozenspanova!“, začujem. Podignem glavu. To je Bots! Bots iz softbol tima! Bots koji je sada predvodnik srednje grupe, što će reći desetogodišnjaka i jedanaestogodišnjaka.

„Zdravo, neznanče“, smešeći se kažem. Oduvek me je zvao prezimenom. Nikad nadimkom. Prilazi s drugim momkom koji mi deluje poznato.

Bots izgleda starije. Ramena su mu se popunila. Ali gledam u iste oči u koje sam gledala kad sam imala jedanaest godina. „Znači glasine su tačne!“, kaže, a svetlosmeđe oči mu blistaju. „Vratila si se! Nedostajali smo ti, jelda?“

„Samo ti“, kažem. „Da li si ikad otišao ili si ovde otkad sam te poslednji put videla?“

„Nisam mrdao. Stajao sam na istom ovom mestu osam godina.“

„Drago mi je što te vidim“, kažem i zaista to mislim.

Privlači me u zagrljaj. „Pitao sam se šta li je s tobom. Sjajno je što si se vratila.“ Steže me za ramena. „I potpuno si odrasla.“

I *jesam* odrasla. Više nisam ona nesigurna jedanaestogodišnjakinja koja pokušava da sakrije kukove, grudi i protezu. Sad sam srećna što imam ove grudi i kukove – i savršene zube, hvala na pitanju. A više nisam ni seljanka s Rod Ajlanda. Živim u Njujorku. U Vildžui! Šišam se u Sohou. Glamurozna sam. Kul sam. Proketo sam strava, zato crkni, Zoi Bakman.

„Znaš Gava, jelda?“, pita me Bots.

„Nisam sigurna“, kažem. Ne, čekaj. Znam ga. *Naravno* da ga znam. Gav je Gavin Loblau.

Nema šanse.

Visok, vitak, čista koža. Tamna kosa. Crna majica, bermude sa džepovima. Nosi tamne naočare za sunce. Bio je kul lik kad smo imali jedanaest, a čini se da je i dalje kul tip.

„Mislim da te se sećam“, slažem, ali mi se obrazi zarumene. Nadam se da me se ne seća.

„Kao da se i ja tebe sećam“, kaže s lenjim osmehom na licu. „U kojoj si grupi?“

„Najmlađoj.“

„I ja isto“, kaže. „Ali ja sam stručnjak. Spavam u Petici s najmlađim klincima, ali sam nastavnik jedrenja.“

„Najluđi klinci u kampu“, kaže Bots.

„*Potpuno* su ludi. Prošle godine sam jednog pronašao kako spava na krovu. A drugi se israo u takos.“

„O bože! To je odvratno“, kažem kroz smeh. „Molim te kaži da niko to nije pojeo.“

Sad se on smeje. „Nije, smrad ga je odao.“

Pravim grimasu nadajući se da svejedno delujem slatko.

„Ti si u Šestici a tvoja pomoćnica je Talija, zar ne?“, pita Bots.

„Pretpostavljam. Da li je ona bila ovde kad i ja?“, hitro pitam. Nadam se da nije. Što manje poznatih lica to bolje. Manje onih koji se sećaju mog nadimka.

„Nije, prvi put je došla u starijoj grupi. Džanel je nova ove godine. Ali Lis je bila kad i ti.“

Lis. Pretražujem po mozgu za tračkom prepoznavanja. Ništa.

„Hm, sjajno?“

„Jedva čekam da se kasnije ispričamo, pošli smo u kancelariju. Sećaš li se kuda si krenula?“

„Da“, kažem i namestim ranac.

Sa zvučnika grune glas. To je Erik, lik iz kancelarije. „Pažnja, savetnici. Pažnja, savetnici. Počinje pranje pred večeru. Molim vas idite... ovaj... molim vas... idite... da se operete? Hvala.“ Potom čujemo snažan tresak. A onda: „Uups.“

Bots pogleda prema nebu. „Da li mi se čini ili Erik zvuči naduvano?“

Gavin klima glavom. „Definitivno zvuči zbunjeno. Spava u mojoj spavaonici i sasvim sam siguran da sam ga čuo kako luta po baraci usred noći.“

Bots prevrće očima. „Bolje bi mu bilo da nije naduvan. Prošle godine smo našli ogromnu putnu torbu punu amfetamina pod krevetom devojke koja je radila u kancelariji. Nemam snage da se ponovo nosim s tim.“

„Torba nije bila ogromna“, kaže Gavin.

„Dobro de, bila je veličine ručnog prtljaga. Ali svejedno. Bila je to muka. Opomenuću Erika za svaki slučaj. Videćemo se kasnije, Rozenspanova. Drago mi je što si se vratila.“

Smešim se dok nastavljam uzbrdo. Bots je potpuno isti. Ovde je sve potpuno isto. Isto izgleda, isto miriše. Prolazim pored bazena s desne strane koji je isti. To je zatvoreni bazen, okružen staklom sa zelenim travnjakom ispred. Skoro da mogu da osetim hlor.

Sve je potpuno isto, osim mene.

Levo od mene je Gornja poljana. To je veliki proplanak s terenom za gagabol, mrežom za njukom bol, koja je zapravo ista kao mreža za odbojku, i romboidni teren za bejzbol. Igrala sam za softbol tim i postigla prvi hounman na terenu. Otišla je pravo preko krova Desetke.

Sad sam išla nizbrdo. S desne strane mi je bungalov. Spavaonica devet. Vidim da su iza nje i dalje teniski tereni, kao i sportska hala iza njih, sa zidovima od pleksiglasa, prozvana Skajdom.

Sledi zabavni centar u kome smo petkom uveče pevali pesme. Savetnici su svirali gitaru i klavir, a stihovi su prikazivani na ekranu. To mi je bio jedan od omiljenih delova kampa.

Hodam dalje. S leve strane je staza što vodi prema jezeru. Ispod vidim pešчанu plažu i mnoštvo osoblja koje postavlja jedrilice i daske za jedrenje.

Put skreće na naredno brdo.

„Stigla si!“, dovikuje Dejniš ispod krošnje drveta. „Baš mi je drago!“

„Stigla sam“, kažem. „Izvini što kasnim.“

Na sebi ima sandale s čičak trakom, plavi šorts od pamučnog žerseja, sivu majicu na bretele, a u isto vreme drži voki-toki i tablu s blokom. „Ma nema veze“, kaže. „Jednostavno mi je drago što si ovde. Ti si odličan dodatak mom odeljenju.“ Gleda u tablu s blokom.

„Hoćeš da te upoznam s kolegicama? Sigurna sam da ćete se slagati.“ Baca pogled na ručni sat. „Pre otprilike pet minuta je trebalo da budem u radionici za rukotvorine, ali ću potrčati.“

„Sama ću se predstaviti“, kažem iako sam odjednom nervozna. „Ne brini za mene.“

„Jelda? Odlično. Imamo neki problem s bojama. Videćemo se za večerom, važi? Znaš kuda ideš, zar ne?“

„Da, ako niste pomerili Šesticu.“ Želim da misli kako znam šta radim. Želim da ima potpuno poverenje u mene. Uspeću sama da pronađem spavaonicu. Mogu da izađem na kraj s gomilom dece! Postaću nastavnica! Svakako ću biti dobra savetnica!

Nadam se.

„Ha! Važi, čao!“

Hodam dalje. Baletanke su mi pune prašine. Stvarno moram da obujem patike. Šta mi je trebalo da njih obujem? Ugledam jarbol za zastavu. On obeležava početak Donje poljane, gde se nalazi većina bungalova. S moje desne strane je njih šest, svi u nizu. Četiri bungalova su mi s leve strane. Pravo ispred je drugi teren za bejzbol i košarkaški teren. Iza košarkaškog terena je staza koja vodi do sela za SNO, ali kako sam ovde bila samo jedne godine i nisam bila savetnica na obuci, nikad tamo nisam provodila mnogo vremena.

Šestica. Tu je.

Na tremu stoje dve lepe tinejdžerke. Jedna mi je poznata – kladim se da je to Lis, ona koja je bila kad sam i ja bila kamperka. Ona je Amerikanka azijskog porekla, svetle glatke kože i duge ravne kose u niskom konjskom repu. Druga devojka je niža, preplanula, izrazito mršava, sa spiralnim uvojcima skupljenim u opuštenu punđu navrh glave. Obučene su u majice na bretele i pocepane šortseve od teksasa. Obe izgledaju znojavo. Proučavaju me dok se penjem uz stepenice.

„Zdravo“ – trudim se da mi glas zvuči izrazito veselo i nimalo nervozno. „Ja sam Sem.“

„Ja sam Talija“, kaže ona kovrdžava. „Tvoja susavetnica.“ Osećam kako me upadljivo promatra od glave do pete.

Zašto me tako gleda? Zna li za moj nadimak? Znaju li svi? Već me ne vole?

Čvrsto prekrstim ruke i pokušavam da se opustim. „Drago mi je“, kažem. Podignem naočare za sunce navrh glave. Pomalo se osećam kao da stojim pred njima u donjem vešu. Steže mi se koža na potiljku.

„Ja sam Alisa“, kaže devojka koja mi je poznata. „Ali zovi me Lis. Ti si bila ovde ranije, jelda?“

„Bila sam jedne godine kao kamper“, tiho kažem. Nadam se da me se ne seća.

Razgledam trem. Četiri peškira u jarkim bojama već vise na ogradi. Levo je plakat koji kaže „Dobro došli, 6A!“ debelim slovima sa šljokicama. Dalje piše „Savetnice: Talija i Sem“ i sledi gomila ženskih imena. Frensi. Šira. Ema K. Ema F. Lili. Prag.

Pretpostavljam da sam u 6A.

„Prag?“, upitam. „To je nadimak?“

Lis se smeje. „Nije! Sto posto je pravo. Brat joj se zove Barselona.“

„Nemoguće.“

„Bogami jeste“, kaže Lis. „On je u Osmici. Najstarija grupa.“

Smejem se. Talija se ne smeje. Ruke su joj prekrštene i još me odmerava kao da sam je nečim uvredila iako smo se upoznale tek pre deset sekundi.

S desne strane ulaza je drugi plakat na kome piše: „Dobro došli, 6B! Savetnici: Lis i Džanel“ i navodi još pet imena.

„Mi imamo jednu klinku manje od vas“, kaže Lis. „Premda dve klinke imaju samo po sedam godina, tako da je smor biti mi.“

„Pokazaću ti gde spavaš“, strogo kaže Talija i otvara vrata bungalova.

Šjajno. Već me mrzi. Polazim za njom.

„Dejniš ima zasebnu sobu desno s obzirom da je ona šef osoblja i za razliku od nas, njoj je navodno potrebna privatnost.“ Provlači se pored okačenog belog čaršava i ulazi u savetničku sobu, koja je uzana a dugačka. U prednjem delu su dva paralelno postavljena kreveta na metalnim ramovima, sa oko metar razmaka. Na onom ispod prozora je već vreća za spavanje. „Ti i Džanel ste ovde.“

„Pretpostavljam da je onaj moj?“, pitam i pokažem na prazan.

„Jeste“, brecne se Talija.

Ozbiljno, šta je to s njom? Jesam li joj pregazila mačku na putu za kamp?

U dnu sobe, priljubljen uza zid, nalazi se krevet na sprat. Oba dušeka su presvučena čaršavima i lepim pokrivačima.

„Što kasniš?“, pita Talija dok Lis iza nje ulazi u sobu.

„Kazala sam Dejniš da sam imala ispit“, kažem. „Ali iskreno, to je bilo zato što mi dečko danas putuje u Rim. Nećete me odati?“ Ilaj me je ubedio da nije strašno ako propustim jedan dan kampa pre otvaranja. I želela sam da

provedem još jednu noć s njim. Ali nisam želela da Dejniš zna da sam izvrđala. Želela sam da joj se svidim. Želela sam da se svidim svima u kampu.

„Nećemo“, kaže Lis dok gricka nokat palca. „Koliko ste dugo zajedno?“

„Skoro godinu dana.“

„Opa, čitavu večnost“, kaže Lis. „Pa zašto ide u Evropu bez tebe?“

„Putuje sa svojim rođakom. A ja nemam para.“

„Slike, molim“, kaže.

Vidim kako Talija zuri u nju. Da li je ljuta što Lis nije gadura prema meni?

Pronalazim selfi koji smo napravili sinoć i pokazujem im. On žmirka smeđim očima i smeši se u objektiv. Obrazi su nam jedan uz drugi.

„O bogo, preslatki ste zajedno. Baš je sladak“, kaže Lis.

„Sladak je“, slaže se Talija, ali su joj ruke i dalje prekrštene.

„Da“, kažem smešeći se. „Jeste.“

„Jesi li odšampala neku?“, pita Lis. „Trebalo bi da ih okačiš pored kreveta.“

„Zaboravila sam.“ Zažalim što nisam devojka koja se seti da uradi tako nešto. „Ali obećao je da će mi slati razglednice. Okačiću njih.“

Ilaj je obećao razglednicu iz svih mesta. A i sve vreme ćemo razgovarati. I dopisivati se.

„Znači bila si nekad ovde?“, pita Talija i prelazi u svoj deo sobe. Lis ide za njom.

„Pa, da. Samo jedne godine.“ Sedam na svoj dušek. On utone.

„Čekaj, koliko ti imaš godina?“, pita Lis. „Godinu dana si starija od mene, jelda?“

„Devetnaest. Da. Sad sam na Njujorškom univerzitetu“, dodam ne bih li joj skrenula pažnju. Nadimak? Kakav nadimak? Pogledaj tamo – veverica! „Kuda ćete vas dve dogodine?“

„Nisam primljena ni na jedno dobro mesto, tako da ću pauzirati godinu i radiću u maminoj kancelariji – ona se bavi nekretninama – pa ću se ponovo prijaviti. Ali Talija će ići na Univerzitet u Pensilvaniji. Postaće lekar. Ja nemam pojma šta ću biti. Sviđa ti se Njujorški univerzitet?“

„Mnogo mi se sviđa“, kažem. Volim predavanja. Volim svog dečka. Volim svoje prijatelje. Njujork mi je postao dom. Osvrćem se po sobi „Pretpostavljam da treba da namestim krevet. Šta bi tačno trebalo da radimo?“

„Vreme je za pranje pred večeru“, kaže Talija. „Dakle, ništa. Onda posle večere imamo logorsku vatru. Propustila si veći deo raspakivanja.“

„Dečje stvari su već ovde?“

„Da, kamp skuplja njihove torbe nedelju dana pre početka.“

„O, da. Sećam se toga. Osoblje raspakuje sve za njih?“

„Samo za najmlađu grupu“, kaže Talija. „Ne želiš da se oni sami raspakuju; prave kaos. Jedva uspevaju da se sete da operu zube.“

„Trebalo bi da joj pokažeš ostatak bungalova“, kaže Lis i ponovo gricka nokat na palcu.

„Kao dete sam bila u Šestici“, kažem. „Ali slabo se sećam.“

„Hajde“, kaže Talija. Probija se pored belog čaršava i nestaje u glavnom hodniku.

Bungalov je zidom u sredini podeljen na dva dela: 6A s jedne, 6B s druge strane. Obe strane imaju krevete i prozore na spoljnim zidovima. Pratim je do levog.

Nameštena su četiri kreveta od osam u 6A. Dušeci su im presvučeni raznobojnom posteljinom, a pored kreveta stoje male prostirke. Većina je s Diznijevim junakinjama. Elza.

Ana. Moana. Nadala sam se da Šira ima Ši-ru: pokrivač s princezom moći, ali nema. Izabrala je Ratove zvezda. Volim *Ratove zvezda*, pa joj u glavi svakako pokazujem palac gore.

„Oh“, kažem Taliji. „Toliko toga si uradila!“

„Da“, kaže, „*uradila* sam.“

Nisam znala da će to moje kašnjenje značiti više posla za koleginicu. Mislila sam da ću samo propustiti igrice upoznavanja.

Znači *zato* je takva gadura prema meni. Nije čula ništa o meni kao kamperki, samo je bila besna. Morala je sve sama da raspakuje. Osećam se kao kreten. I *jesam* kreten. Želela sam sve da zadivim, a već stvaram neprijatelje.

„Tako mi je žao“, kažem, a gore mi obrazi. „Ozbiljno. Potpuno sam zaboravila da moramo da raspakujemo decu. A ti si sve obavila! Izvini. Kako mogu da se iskupim?“ Izraz lica joj je mekši. „U redu je. Ostalo je još dvoje dece.“

„Sad ću to obaviti. Ti se opusti! Dremni ili tako nešto. Ili se istuširaj.“

Talija izvija obrvu. „Znači tako dobro izgledam?“

Pocrvenim. „O, samo sam mislila...“

„Šalim se. Znam da grozno izgledam. Nakon jednog dana kampa kosa mi je nabujala. Nego, sutra imamo još vremena za raspakivanje. Posle provere plivačkih sposobnosti. Dremnuću tada. A ti možeš da napraviš raspored zaduženja.“

Stresam se. Provera plivačkih sposobnosti. Kao kamperka sam smišljala sve moguće izgovore kako bih je izbegla. Glavobolja. Bol u uvu. Ne zbog plivanja – dobar sam plivač – već zato što sam znala da u kupaćem kostimu izgledam drugačije od ostalih devojčica i da će prilikom testiranja sve oči biti uprte u mene.

„Zaboravila sam na tu proveru“, kažem.

„Plivanje je najgore. Ali je bar provera za savetnike u bazenu. Hajde“, kaže i vodi me u susednu sobu s policama.

To je prostorija bez prozora s vratima u dnu. Skoro sve drvene police su popunjene maleckom odećom, savršeno složenom u kvadrate.

„Odlično si obavila posao“, kažem.

„Hvala“, zadovoljno kaže. „Prošle godine smo Lis i ja imale devetogodišnjake, ali se sećam neke od ove dece iz Trojke. Prag je neodoljiva. Strašno je zabavna. Neviđeno slatka. Emu K. ne poznajem, prva joj je godina, ali njena rođaka je ovde, a Ema je navodno odličan sportista. Ovde je na stipendiji. Tata joj je umro pre nekoliko godina i nisu imali osiguranje i ona se prijavila, a kamp ju je besplatno primio. Ema F. je isto nova, ali brat joj je u najstarijoj grupi. Ona je usvojena, on nije. Fensi je bila ovde prošle godine i prava je veštica. Prava tiranka u povelju. Pogledaj joj samo odeću.“ Pokazuje na policu preko puta nas. „Ponela je majice dolče i gabana. U kamp! Ima osam godina!“

„Zove se Fensi?“, pitam.

„Fensi zapravo. Ma daj. Bio je to tako lak nadimak.“

Neću *ni jednom jedinom* detetu dati nadimak.

„Ko još u kamp donosi majice dolče i gabana? Za najviše četiri dana će biti prekrivene plavom farbom i čokoladnim pudinom.“

Smejem se.

„Sad ti je smešno, ali klinke su *grozne*.“ Nasmejala se i primetim da ima jamice. Lice joj je savršeno okruglo. Kao da je lutka.

„Ve-ce je odmah tu?“, pitam i pokažem na prostoriju pored.

„Da“, kaže. „Upozorenje, imamo malecke dečje ve-ce šolje. Uf, kamo sreće da su mi dali klinke od prošle godine. Ili neku srednju grupu. Pa čak i najstariju. *Svejedno koju* najstariju. Najmlađi su najgori.“

U jednom delu prostorije su tri kabine, a u drugom dva umivaonika i dva ogledala. Savetnice ih dele s decom.